

Dagmar Galas

VE ZNAMENÍ
ZVĚROKRUHU

SMRT PŘICHÁZÍ

*

Smrt přichází ve znamení zvěrokruhu

Dagmar Galas

Text © Dagmar Galas, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-009-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-010-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-011-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

***

Odešla jsi v dál,
na Tvé poslední cestě mrazivý vítr vál.
Proháněl se po pláních jakoby se ptal:
Proč jsi to tak záhy vzdala?
I ta meluzína zaplakala.

Odešla jsi cestou, ze které již není návratu,
včera ještě viděli jsme Tě žít,
dnes však už pozdě přišli jsme,
už nestihli jsme Ti říct, že jsme tu.
Tvoji tvář bílým rouchem zahalili
a nám tu zprávu oznámili.

Ty kdož jsi zapsán v srdci všech slovem laskavým,
jsi tu stále, já to vím.
Shledáme se zase tváří v tvář,
jen co nadejde náš čas.

Tobě

***

A kruh se uzavře...

**Policejní okrsek a způsob vyšetřování je pouhá
fikce.**

MINULOST - ŠUMAVA 1898

1.

„Ty couro, s kým ses pelešila?!“

„S nikým.“

Udeřil ji do tváře. Pod silou úderu začala ztrácet rovnováhu, ale vyrovnala ji. Přitiskla si dlaň na pálící tvář, po níž jí začaly téct slzy hořkosti, bezmoci a neskonale křivdy.

„Kdyby ses s nikým nevyválela, nenosila bys teď před sebou ten odporný pupek!“ Uhodil ji do druhé tváře.

Padla na kolena do rozbláceného dvora a hlasitě vzlykala: „Přísahám, že se mě nikdo jiný ani nedotkl.“

„Lžeš, ty couro,“ vyštěkl na ni.

„Na žádného jiného muže jsem se ani nepodívala. Přísahám...“

„To už jsi říkala, ty čubko...“ napřáhl ruku k dalšímu úderu.

Schoulila se do klubíčka a čelem vymáčkla v blátě důlek.

„To dítě je vaše.“

„Nemůže být moje! Dávám si setsakramentský pozor!“

Mlčela, protože věděla, že je zbytečné mu odporovat. Ještě nikdy nepřiznal svoji vinu.

„Vstaň ty... ty...“ nenacházel tu správnou urážku a měl sto chutí ji nakopnout do zadku, aby se v těch sračkách vyválela celá.

„Seber se a táhni do kuchyně - čeká tam na tebe práce. Nemysli si, že budu živit tebe a ještě toho haranta. Stejně toho už teď sežereš za dva,“ odplivl si a vztekle odcházel.

„Ty ale vypadáš,“ spráskla ruce korpulentní padesátnice; obejmula plačící dívku a přitiskla ji na svoji vyvinutou hrud'. Hladila ji po zádech a šeptala: „Já vím, jak moc to bolí. Někteří chlapi se umějí chovat jako hovada. Ale věř mi - boží trest ho nemine. A nic se neboj, já ti se vším pomůžu. Teď se jdi dát do pořádku.“

„Nano, ještě že tě mám. Nebýt tebe, asi bych už dávno skoncovala se životem,“ odtáhla se od ní Magdaléna a podívala se na ni svýma uslzenýma očima.

Zatímco si ve svém kamrlíku čistila ruce a obličej od bláta, přemýšlela o tom, jak se do této

situace a tohoto stavení vůbec dostala. Byla údajně úplný sirotek a nikdo jí zatím nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč je právě tady. Možná to opravdu nevědí, nebo se jen tak vymlouvají, aby jí zatajili pravdu. Pravdu, která by určitě bolela zrovna tak, jako tohle všechno okolo.

Do svých třinácti let spávala s Nanou v komoře hned za kuchyní a bylo jim spolu dobře. Pak ale hospodář rozhodl, že bude mít vlastní cimru. Nechápala proč, a když se ho na to zeptala, odpovědi se nedočkala.

Dvě staré ženské a jeden čeledín vyklidili tady tu komoru - vynosili na dvůr nepotřebné krámy, sundali ze zdi police a vytvořili jí z toho přepychový kamrlík o rozměru dvakrát tři metry. U delší stěny má skříň a postel s nočním stolkem, na kterém je umístěná lojová lampa. U kratší zdi stojí umyvadlo na dřevěném podstavci, nad nímž visí zrcadlo a nad postelí krucifix. Namísto okna zeje ve zdi jen průduch, kterým do komory proniká vzduch a pruh světla.

Počátkem ledna, v den jejich čtrnáctých narozenin, přišel za ní: „Pojď se mnou, chci ti něco ukázat.“

Zdálo se jí, že má dneska mimořádně dobrou náladu a poslušně ho následovala do jeho ložnice.

Trochu ji to sice udivilo, ale ve své naivitě mu plně důvěřovala.

„Lehni si na postel!“ přikázal jí. Dobrá nálada byla ta tam.

Údivem na něho vytřeštila oči.

„No nečum na mě tak, a udělej, co ti říkám!“

Strachem se jí stáhl žaludek, srdce začalo tlouct na poplach. Nesouhlasně zavrtěla hlavou a chystala se k útěku. Bleskově ji však chytil za paži a mrštil s ní na lože. Chtěla křičet, ale položil jí na ústa a nos svoji velkou dlaň. Druhou rukou jí vyhrnul sukni a spodničku a násilím roztáhl sevřené nohy.

Špatně se jí dýchalo, uvnitř sebe cítila tupou bolest a rudá krev, jež pozvolna stékala po jejích bělostných stehnech, se vpíjela do kožešiny, kterou měla pod sebou. Později - když milosrdná tma obestřela její vědomí, a on konečně dosáhl toho, na co už několik měsíců neustále myslel, ji odtáhl do její komory. Dal jí několik dnů na zhojení, a pak ji začal pravidelně navštěvovat.

Neodvážila se protestovat, ani si někomu stěžovat - stejně nebylo komu. Pokaždé si odtrpěla chvíle násilí a těšila se až z ní sleze a vypadne.

Bála se každé nadcházející noci, každého vrznutí dveří. Každý měsíc se těšila na svoje „nečisté dny“. Dny, ve kterých mívala bolesti, a ve kterých

její krvácející lůno odpuzovalo jejího trýznitele. Pak ale přišla rána pod pás. Její vytoužené období ne a ne přijít. Nevěděla, co si má počít, neměla si o tom s kým promluvit. Možná s Nanou - byla její důvěrnicí, ale tohle bylo příliš osobní. Ze začátku netušila co se s ní děje - pak se však dovtípila, že čeká dítě. Nikomu se o tom nezmínila. Její kulatící se břicho dlouhou dobu zastírala v pase nabíraná zástěra. On měl dojem, že je ta jeho děvka poslední dobou nějak obtloustlá, že ji až moc dobře krmí. Tomu bude muset udělat přítrž.

Jednoho dne stála u plotny a dřevěnou lžící promíchávala bublající kotlík. Nana se na ni chvíli dívala z profilu, a pak se zeptala vrtíc hlavou: „Ty děvče, nejsi tak náhodou v pozeňnaném stavu?“

Lenina ruka ustrnula v pohybu, roztrásla se jí brada a po tvářích se jí začaly koulet slzy.

„Ach Bože, ten hajzl - vždyť jsi sama ještě dítě. Ví o tom?“

Zavrtěla hlavou a do kotlíku ukápla jedna slza naplněná nebývalou hořkostí.

Možná to prozradila kuchařka, možná ne. Možná si toho všimly i ostatní ženy, žijící s nimi na samotě, a doneslo se to hospodářovi. Tomu se zatmělo před očima. Tak ona není tlustá, ale přivede

na svět něčího spratka. Tak to tedy ne! On u toho nebude za pitomce.

Asi měsíc po výstupu, který se odehrál ve dvoře, přišel do kuchyně. „Ty stará, udělej mi kafe,“ přikázal kuchařce, „a ty si sedni,“ kývl na Lenu.

Nana před něho postavila kameninový püllitrák a z cínové konvice nalila horký nápoj.

„Teď vypadni,“ ukázal hlavou směrem ke dveřím, „chci si s ní promluvit. O samotě!“

Magdaléna seděla na kraji dubové židle, celá se chvěla, ruce složené v klíně, pohled upřený k zemi.

„Tak poslyš, ty chytrá. Všude o mně roztrubuješ, že jsem ti uplichtil děcko. Nemůžu za to, že seš tak chytlavá.“

„To není pravda...“

„Co není pravda?“ skočil jí do řeči, „že to roztrubuješ, anebo že jsem tě zbouchnul?“

Ustrašeně a zároveň nevěřicně se na něho podívala. Jak ten parchant dokáže všechno okamžitě překroutit. Je vůbec na světě nějaká spravedlnost?

„Tak aby bylo jasno: je mi úplně fuk, co si o mně myslí ostatní. Ale abys věděla, že jsem charakter, rozhodl jsem se, že se s tebou ožením.“

Zatékala očima po kuchyni. V její tváři viděl zmatek a překvapení. Ušklíbl se. „Takže: obřad se

uskuteční tady, pozvu sem kněze, nebude to žádná okázalost, žádný extra šaty - necháš si to, co máš na sobě. Budeš nosit moje jméno - budeš Magdaléna Andělová. Budeš vykonávat ty stejný práce jako doposud - na tom se nikdy nic nezmění. Nebudeš se jako paní Andělová vyvyšovat nad ostatní, nebudeš nikomu poroučet - od toho jsem tady já. Budeš nadále spávat ve své komoře. Furt pro mne budeš jen obyčejná děvečka. A kdyby tě náhodou někdy napadlo utéct, nebo tak něco, děcko necháš tady. A z mýho majetku neuvidíš ani zlámanou grešli. Přišla jsi sem s holou řití, a tak i odejdeš.“

L.P. 1898, 30. října pojal v kopcích na šumavské samotě za svoji právoplatnou manželku, ve svých čtyřiceti pěti letech, Vratislav Anděl čtrnáctiletou dívku - sirotu ze vsi.

Toho roku bylo počasí jako na houpačce. Už začátkem září přišly celkem silné mrazíky, v polovině měsíce se oteplilo a vrátilo se babí léto. V půlce října napadlo dvacet centimetrů sněhu, který postupně roztál. Celý listopad se vyznačoval na tuto dobu nezvykle vysokými teplotami a hustými mlhami, které se válely nad celou oblastí a zahalovaly šumavské hvozdy neproniknutelným

závojem. V první prosincové dny nastala zima - vyjasnilo se a mrzlo jen praštělo.

Anděl si své mladé ženy téměř nevšimal. Míjel ji s opovržlivým úšklebkem, při společném jídle ji nevraživě pozoroval.

Z okna kuchyně viděla, jak na dvoře věnuje svůj široký a zářivě bílý úsměv jedné z děveček, tlačíc ji za vrata stáje.

„Nic si z toho nedělej,“ ozval se za jejími zády hlas Nany do bublání hrnců. „Aspoň máš od něho pokoj.“

„Letos bude dlouhá a tuhá zima,“ pronesl jen tak mimochodem jednou při večeři. „Do Vánoc budeme muset s chlapama pokácet ještě další stromy, a taky budu muset zajet do vsi pro nějaké další zásoby. Kdoví kdy se pak dostanu dolů.“

Byla ráda, že svého muže téměř celý den nevidí. Každý večer mu třela promrzlé nohy - klečela před ním a předávala teplo ze svých dlaní jeho chodidlům.

Díval se na ni, na její rostoucí břicho. Spokojeně si říhl a zavrtěl hlavou: „Bože, jak ty jsi s tím pupkem odporná. Nevím, jak jsem si tě někdy mohl vzít do postele. Teď by se mi nepostavil, ani kdybys mi ho dělala druhým koncem.“

Bodlo ji u srdce, ale předstírala hluchotu, jakoby se jí jeho slova netýkala, jakoby patřila někomu jinému. Dokončila svoji práci, vstala a beze slov se vzdálila.

Teprve když došla do své jizby, lehla si na postel, zabořila hlavu do polštáře a hlasitě se rozeštkala.

„Zítří ráno jedu pro ty zásoby - cítím, že přijde změna počasí. Nedá se to už odkládat.“

„Neměl byste ale jezdit sám,“ ozvala se Nana.

„Tebe jsem se, ty náno, na nic neptal, tak mlč a nepleť se do chlapských záležitostí.“

Ráno, ještě za tmy, si nechal zapřáhnout povoz, navlékl se do beraního kožichu, nohy zamotal do tlusté houně a vyrazil.

Než vyjel z horního úvozu, začal padat sníh - mokré a těžké vločky dopadaly koním na hřbet, kde se po chvílce rozpustily a vytvářely kapky, které stékaly po jejich slabinách.

Při zpáteční cestě koně pomalu a ztěžka stoupali do kopce. Náklad je zpomaloval; museli si prošlapávat stopu v přibývajícím sněhu, namáhavě dýchali, od nozder jim šla pára.

Větve stromů byly obtěžkané tou nadílkou, skláněly se hluboko k zemi a vytvářely obraz idylické zimy. Anděl si musel chvílemi pomáhat rukama, aby ho některá z větví nešvihla do obličeje, nebo nesrazila z kozlíku.

Jakmile se dostali do horního úvozu, na koních bylo znát, že už toho mají plné zuby. Chtěli si odpočinout; otáčeli hlavy ke svému pánovi a čekali pochopení. Ten se však rozpřáhl a bičem švihl jednoho z nich po hřbetě: „Hyjé, bestie líné. Hněte sebou, ať už jsme doma!“

Koně napnuli svaly a na chvíli přidali do kroku. Pak ale zpomalili a začali nervózně odfrkávat.

„Tak co je zase!?“ zařval na ně a švihl druhého koně. Ten nesouhlasně zaržal a vzápětí se ozval praskot. Neklamné znamení, že se rozlomil strom a někam spadne. Anděl se rozhlížel a s úzkostí poslouchal sílicí skřípot.

Bylo to přímo nad nimi. Vstal, škubl otěžemi a práskl bičem do vzduchu. Koně se začali vzpínat a snažili se rozhýbat vůz, jehož kola uvízla ve sněhu. Velikán se nakláněl - zbrzdily ho větve stromů na protějším svahu. Anděl byl hrůzou bez sebe, trhal otěžemi. Koně se plašili a ržáli, protože cítili smrtelné nebezpečí.

Stromy na protější straně nevydržely tíhu smrku a pustily ho dolů. Kmen dopadl přesně mezi vůz a oj, která praskla a uvolnila koně. Dali se do běhu. Znali cestu domů...

Několik chlapů se vydalo Anděla hledat. Našli ho téměř na začátku úvozu. Stačilo ujet ještě pár metrů a ocitl by se na rovince.

Kmen ho minul, ale jedna z větví ho zasáhla do hlavy. Anděl prošel dřevěnou podlážkou a zůstal „vzpřímeně stát“. Vepředu ho podepíral kmen a zezadu zbytek vozu.

Vyprostili ho, položili na zakrvácenou houni a odtáhli domů. Ve stáji ho i s dekou uložili na slámu. Mezitím už se všichni seběhli a nahrnuli se dovnitř. Pak se rozestoupili a přicházející Leně vytvořili volnou uličku.

Jakmile spatřila zkrvavené a bezduché tělo svého muže, vyzvracela se vedle toho, co bylo ještě před krátkou dobou lidskou hlavou.

Větev ho zasáhla do temene a roztříštila lebku, která praskla jako kokosový ořech. Krev a mozková tkáň se rozprskly do okolí. Kyčelní klouby byly vyraženy ze svých jamek, dlouhé kosti se zlámaly - jejich ostré hroty protrhly kůži a vyjely podél žeber. V podstatě zůstal zachován trup, v jehož

horní části byla změř sražené krve, úlomků kostí a vyhrěznutého jazyka. Dole uprostřed vyčníval pohlavní orgán a z každé strany bota - jedna špice trčela nahoru a druhá byla položená na bok.

Tu noc nedokázala Lena ani zamhouřit oka. Pokud oči zavřela, okamžitě před sebou viděla torzo těla svého muže. Trest si zasloužil - za to jak ji ponižoval a urážel nejen mezi nimi dvěma, ale i před ostatními. Tahle krvavá lázeň jí ale připadala příliš krutá a smrt příliš rychlá. Zasloužil si umírat pomalu, aby si uvědomil všechny svoje hříchy. Možná však považoval svoje jednání za správné, možná byla chyba opravdu na její straně, a ona si zasloužila takové zacházení. I to malé v jejím lůně se vzpouzelo. Tlouklo do ní pěstičkami a kopalo nožkami.

Vstala a šla do kuchyně. Jednou rukou se držela dole pod břichem a druhou po něm konejšivě přejížděla. Pak ucítila na stehnech vlhkost a měla pocit, že se pomočila. Vždyť se mi nechtělo. Copak jsem doopravdy tak odporná a nemožná, že si podělám i vlastní nohy?

Vrátila se do postele. Až do rána se převalovala z boku na bok - bolelo ji břicho a nehodlalo to přestat. Spíš naopak - bolesti se stupňovaly.

Nana se šla podívat, co s ní je, když se neobjevila u snídaně. Ležela na posteli, držela se za břicho a sípavě dýchala. „Nano, je mi tak strašně zle.“

Nana se zasmála: „Děvče, začínáš rodit. Je to alespoň o měsíc dřív, ale co na tom - taky to vychováme.“

Celé dopoledne se Lena zmítala v bolestech. Nana neustále kontrolovala její lůno - až konečně vykřikla: „Vidím ho. Teď už to půjde rychle.“

„Nadechni se. Tlač! Drž ty nohy pořádně od sebe, ať to může ven! Dýchej zhluboka. Zatlač!“

Magdaléna zatínala zuby, sténala, pot z ní lil, jako kdyby právě vylezla z řeky.

Nana chytila děcko za ramínka a během dalšího stahu vytáhla ven.

Lena ohromeně vykřikla. Připadalo jí, jakoby jí někdo právě vytáhl z těla všechna střeva.

„Hotovo - máš syna.“ Nana položila křičící a zmítající se dítě na plátěný ručník a přeřízla pupeční šňůru.

„Jak mu budeš říkat?“

„Nevím.... Dost často jsem o tom přemýšlela, ale stejně jsem nic nevymyslela,“ odpověděla pomalu a vyčerpaně.

„Hm... A co takhle dát mu jméno třeba po tvém dědovi?“

Lena zatékala očima a Nana se zarazila. Z pusy jí vylétla slova, která nikdy neměla přijít ven.

„Ty snad něco víš o mém dědovi? Tys ho znala? Nebo dokonce ještě žije?“

„Teď bys měla odpočívat - řekneme si to později,“ odpověděla vyhybavě.

„Ne, chci to slyšet teď!“

Nana se na Lenu chvíli upřeně dívala, pak se nadechla, vzala dítě do náruče a posadila se vedle ní na postel.

„Teď už je to jedno... Když je Anděl po smrti - jeden odešel, druhý přišel. Teď už ti to můžu říct. Musela jsem mu přísahat, že ti nikdy nic neprozradím. Stejně by ses to ale někdy dozvěděla, tak bude lepší, když budeš znát pravdu, a budeš ji slyšet ode mne. Nevím odkud mám začít. Je toho tolik, co bych ti chtěla říct... Tvoje máma byla moc hezká. Měla světlé vlasy, dlouhé až do pasu a byly samý prstýnek. Nosila je v týle sepnuté - moc jí to slušelo - vypadala úplně jako nějaká princezna. Když za ní začal Anděl chodit, byla tak stará jako ty. Její táta - tvůj děda - si to ale nepřál. Ne, že by byl proti tomu, aby se vdala, aby se chytila dobré partie

- to zas Anděl byl - pocházel z bohaté rodiny. Už tenkrát byla takhle usedlost v kopcích jeho, k tomu dobytek a všichni ti jeho poskoci a pohůnci, kteří tady dřeli. Jenže z něho bylo cítit něco nedobrého a falešného, tak mu v tom bránil. Dokonce se jednou poprali. Neviděla jsem to, nevím který z nich vyhrál, ale modřiny měli oba dva. Anděl si z toho ale nic nedělal, vysmíval se dědovi, a ten se jednoho dne svalil a umřel. Potom už to Anděla k ní tak netáhlo - asi ho to přestalo bavit, když se neměl s kým dohadovat, a ukázal se tam jednou začas. Když táta umřel, musela jsem se začít starat...“

„Počkej, počkej - táta? Nějak to pleteš. Snad děda, ne?!“

„No, víš... tvůj děda byl můj táta a tvoje máma moje sestra.“

Lena se nadechla a vykulila oči: „Takže pokud tomu dobře rozumím, ty musíš být...“

„Ano, tvoje teta. Pochopila jsi to dobře.“

„Ty jsi celých těch čtrnáct let moje teta? Tos mi nemohla něco říct? Něco naznačit? Proč jsi proboha mlčela? Víš, jak jsem tady trpěla? Kdybych tušila, že tady mám jednu spřízněnou duši, cítila bych se úplně jinak... Proto mi bylo v té komoře za kuchyní s tebou tak dobře...“ Lena přivřela oči a hluboce vzdechla.

„Nesměla jsem; přísahala jsem na svůj život, že budu mlčet, a ty, že se to nikdy nedovíš... Můžeš mi to odpustit? Opravdu to jinak nešlo. Kdybych ti jen něco naznačila, nevím, co by provedl. Možná by mě vyhodil nebo dokonce zabil. Už nikdy bych tě nesměla vidět. Jsi dítě moje sestry - jsi její pokračování. Chtěla jsem ti být nablízku, proto jsem byla zticha, ale také jsem tím trpěla. Nemysli si, že to bylo pro mne tak jednoduché - dívat se, jak jsi ztrápená, jak s tebou zachází...“

„A jak se moje máma vlastně jmenovala?“

„Johana - Johanka.“

„A děda?“

„Vilém.“

„A co bylo potom?“

„Musela jsem se o nás začít starat. Máma tě čekala a já potřebovala vydělat peníze, tak jsem prodávala své tělo.“

„Tys byla...?“

„Ano, ale bylo to pro dobrou věc. Já jsem taky nebývala k zahození. Nebývala jsem tak tlustá jako teď. Docela se mi dařilo a žily jsme si slušně i po tvém narození. Pak se tam zase jednou objevil ten parchant - to jsem zrovna nebyla doma. Viděl v kolíbce ležet dítě a tvoje máma mu popravdě přiznala, že jsi jeho dcera a poslala ho k čertu,

protože nám pěkně zkomplikoval život. Že už ho nechce nikdy vidět, ať z jejího života nadobro zmizí. Její slova tomu prchlivci vzpěnila krev. Strčil do ní, a ona upadla tak nešťastně, že narazila spánkem na roh stolu. Když zůstala nehnutě ležet, sklonil se k ní a začal s ní zuřivě třást. Myslel si, že mdlobu pouze předstírá. Hlava se jí však zvrátila dozadu a klinkala ze strany na stranu - k životu už se neprobrala. Vzal tě tedy s sebou nahoru do kopců a tvoji matku nechal ležet na studené hliněné podlaze. Vůbec ho nezajímalo, co s ní bude.“

Lena si přikryla obličej dlaněmi. „To chceš říct, že mám syna se svým vlastním otcem?“

Nana lehce a s povzdechem pokývala hlavou.

„A co moje matka? Kolik jí bylo, když umřela?“

„Ještě jí nebylo ani sedmnáct.“

„Takže, kolik by jí bylo teď ...?“

„Třicet jedna. Byla o hodně mladší než já. Je to nespravedlivé. Dřív jsem měla odejít já.“

„A ty - jak ses sem dostala?“

„Anděl jednou za mnou přišel a svěřil se mi s tím, jak to doopravdy bylo. Říkal, že to byla nehoda, že ji nechtěl zabít a chtěl po mně, abych se o tebe starala, ale pod podmínkou, že ti nikdy nic neřeknu.“

Tak... Teď už víš všechno. Měla bys odpočívat, já se o toho malýho postarám.“

Vilda, malý andílek s kudrnatými blond vlásky, modrýma očima a širokým úsměvem. Někdy v devíti letech, jednoho dne po dešti, ho Lena přistihla, jak drží v ruce žábu. Natáhl jí přední i zadní nohy a škulbl. Jen to luplo.

„Bože, Vildo, co to děláš?“ křikla na něho. Čekala, že se mu na tváři objeví jeho široký, ale provinilý úsměv. Avšak tentokrát to byl nějaký zpitvořený škleb a z hrdla se mu vydral jakýsi neartikulovaný divoký skřek.

Trhal mouchám a motýlům křídla, broukům nohy, a pak pozoroval torza jejich tělíček, jak sebou bezmocně zmítají. Dobytku strkal do uší a do nosních dírek bobule a dřívka a čekal, co to s nimi udělá.

Nana ho načapala za stodolou, jak drží ve vzduchu za ocas zmítající se a vřískající kočku. Přiskočila k němu, zaryla prsty do jeho vlasů a pořádně s ním zacloumala.

„Au, co to děláš?“

„To jen abys věděl, jak se to zvíře muselo cítit.“

Vrhl na ni nenávistný pohled a zmizel někde za humny.

Ten snad roste pro šibenici.

Na samotě také žila dívka jménem Anna. Byla dcerou jednoho z čeledínů a byla asi tak o dva roky starší než Vilém. Většinu času trávila zavřená v jizbě, kterou obývala se svými rodiči. Byla bledá, až průsvitná. Slunce jí nedělalo dobře, tak vycházela ven pouze ve dnech, kdy bylo podmrakem, nebo až za soumraku. Všichni věděli, že je nemocná, a že její život nebude mít dlouhého trvání. Věkově byla Vilémovi ze všech nejbliže.

Dost často ji sledoval, jak se prochází v podvečer mezi poli. Pozoroval její rozpuštěné vlasy, jež čechral vánek, jak si štíhlými prsty shrabuje jednotlivé pramínky, které jí vítr navál do obličeje. Pak se zaměřil na její hrud'. Sice toho tam ve svých osmnácti letech moc neměla, ale při tom pohledu cítil kdesi dole jakýsi neklid a hmatatelné pnutí. Pak musel obvykle někam zalézt, aby ho nikdo neviděl a neslyšel a ulevit si. Když příplula vlna rozkoše a objala ho, zavřel oči a hlasitě sténal.

Mockrát viděl, jak to dělá dobytek. Je načase zjistit, jak to chodí u lidí. Ta nejlepší a nejvhodnější samice je právě tahle.

Nemohl se dočkat rána. V pět hodin vstal a pobíhal po ložnici svého otce jako lev v kleci.

Vydobyl si ji na své matce, která ani moc neprotestovala a odstěhovala se za Nanou do jejího kumbálu za kuchyní.

Vyhlížel z oken, která vedla do dvou světových stran, a pozoroval všechny, jak se hemží po dvoře - především čekal na Anniny rodiče. Byl svojí představou tak vzrušen, že sebou jeho penis házel v kalhotách jako ryba na suchu.

Konečně se dočkal. Její rodiče vyšli z příbytku ve dvorním traktu, ale pořád se neměli k tomu, aby se vzdálili. On něco opravoval na nářadí, ona šla do stáje, pak zase do stodoly. Vilém ztrácel trpělivost a vztek mu začal zatemňovat mozek.

No sláva. Co nejtíšeji opustil ložnici, vyběhl na dvůr, podíval se bránou, zda jsou oba tam, kde mají být, a pak vstoupil do jejich jizby.

Anna byla ještě v posteli - právě se slastně protahovala. Byla dost překvapená, když ho tam uviděla a chtěla se posadit. On byl ale rychlejší. Přisedl si na okraj postele, položil jí ruku na rameno a zatlačil zpátky na polštář.

„Chci s tebou mluvit.“

„O čem?“ zeptala se nesměle. Cítila se nesvá, že ji vidí takhle málo oblečenou, ale také z něho měla strach. V jeho očích se odráželo cosi ďábelského.

„Chci vyzkoušet, jak to dělají samci a samice.“

Nadechla se a prudce se posadila. Zatlačil ji zpátky.

„Neblázní, Vildo. Nech mě.“ Odstrkovala jeho ruku, která jí tížila na hrudi.

Přitlačil a druhou rukou z ní strhl peřinu.

„Nééé, jdi pryč, já to nechci.“

Stále si ji jednou rukou přidržel a druhou jí jedním trhnutím vyhrnul košili. Spočinul pohledem na jejím zlatavém trojúhelníčku. Jeho úd byl vybičován až k nepřičetnosti. Přesto, že to ještě nikdy nedělal, věděl, že tam někde je ta správná škvírka.

Anna se s ním prala, odstrkovala jeho hbité a pevné ruce, začala křičet.

Vytáhl jí z pod hlavy polštář a přitiskl ho na její tvář.

„Zmlkni už, ty krávo jedna pitomá. Nikdo ti nechce nic udělat.“

Zmítala sebou, kopala nohama a snažila se odkrýt si obličej, ale nešlo to.

Ruce měl položené na polštáři z každé strany její hlavy. Chtěl, aby přestala ječet, aby se zklidnila, ale ona sebou pořád musela mlet.

Vztek jakoby z něho zázrakem vyprchal, jeho vybičovaný úd už nevydržel to napětí a explodoval. Vytryskl z něho neutuchající gejzír slasti - bylo to

něco úžasného. Zaklonil hlavu, zavřel oči a nechal se unášet nekonečně dlouhou vlnou rozkoše.

Když se vrátil zpátky do reality, stále ještě držel polštář přitisknutý na Annině obličeji. Snad už nebude řvát. Pomalu ho sundával a čekal, co ta kráva udělá. Neudělala nic - nehýbala se.

Vilém na ni hodnou chvíli zíral, a pak mu došlo, že je mrtvá. Bleskově vyskočil na nohy, chvíli bezradně bloumal očima po místnosti, pak odhodil polštář na zem, který stále ještě držel a dal se na útěk. Pootevřel dveře, špehýrkou nakoukl ven, a když se mu zdálo, že nikdo není poblíž, vyběhl na dvůr, vrátil se do své ložnice a lehl si do postele. Nejlepší bude, když bude předstírat, že zaspal.

Nana právě vylézala ze chléva, když postřehla, jak se na protější straně pootevřely dveře. Nic mimořádného - ale nikdo nevycházel. Stoupla si tedy za trámový sloup a čekala co bude. Po chvíli vyběhl Vilém a upaloval do hlavní budovy. Byla zvědavá, co se tam dělo.

Nakoukla do místnosti a z toho co uviděla, se jí zatajil dech. Na zemi se válela peřina a polštář, Anna ležela na rozválené posteli s odhaleným spodkem, ruce rozpažené, pootevřená ústa, vytřeštěné oči. Její bledá tvář měla modrofialový nádech.

Naprázdno polkla a chvíli nerozhodně postávala. Pak přistoupila k dívce; stáhla jí košili ke kotníkům, ruce položila podél těla, zavřela její oči, urovnala postel, polštář vsunula pod hlavu a přikryla ji.

Anna vypadala, jako by její klidný spánek pomalu přešel do spánku věčného. U dveří se Nana ještě zastavila a otočila se: „Promiň, Anno.“

„Matko,“ prohlásil jednoho podzimního dne roku 1914 Vilém, „půjdu bojovat za svoji vlast.“

„Ale Vildo, vždyť jsi tak mladý, jsi ještě chlapec - je ti teprve šestnáct. To nemůžeš přece udělat. Co když se ti tam něco stane?“

„Nestane se mi nic. A už jsem se rozhodl - hnusí se mi to tady,“ otočil se na patě a vyběhl na chodbu.

Lena ho chtěla zadržet, ale Nana ji chytila za paži. Počkala, až za sebou zavře a pak svojí neteri pošeptala: „Nech ho jít.“ Nevěřila mu, očekávala, že bude poslouchat za dveřmi.

„Ale Nano,“ napodobila Lena její šepot, „je to přece můj jediný syn, nemůžu ho nechat zabít.“

Nana chvíli nic neříkala, jen hleděla na Lenu a pak se jí zeptala: „Nevšimla sis, že je kolem něho

poslední dobou taková nějaká divná atmosféra, že z něho vyzařuje zlo?“

„Jak to myslíš?“

„Lidi se ho bojí. Ten jeho andělskej ksicht je jenom hříčka přírody. Podobá se tvójí matce, ale povahu má po svém fotrovi a kdoví po kom ještě.“

„Proč ho tak očerňuješ?! Vždyť on nikomu nic nedělá!“

„Ano, nedělá nic - to je ten správný výraz. Jen se fláká, toulá se po okolí a děsí lidi.“

„Nano...“

Nana ji umlčela zvednutou rukou.

„...nech ho jít. Radím ti dobře.“

„Ale proč? Proč se ho snažíš dostat z domu?“

„Protože...“

„Co protože? Tak mi to řekni, když už jsi to nakousla.“

„On je... Je vrah.“

Lena se nadechla a nevěřícně na Nanu koukala.

„Jak o něm můžeš něco takového říct?“

„Leno, on zabil Annu. Viděla jsem ho odtamtud vyběhnout, tak jsem se šla podívat, co se tam dělo. Byl tam hrozný nepořádek - Anna ležela našponovaná na posteli a byla mrtvá. Upravila jsem ji a její postel, aby to vypadalo, že umřela ve spánku.“

Lena se chytila za srdce: „Proč jsi mi to neřekla?“

„Nevím. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem ho kryla, ale můžu ti říct, že mám od té doby černé svědomí. I když ta holka na tom byla špatně, mohla tady s náma ještě být.“

Koncem září 1914 se nechal Vilém odvézt do Klatov, kde narukoval k pěšímu oddílu rakousko-uherské armády. V bojích se postupně dostal až na Balkán. Po několika týdnech toho začal mít plné zuby a litoval, že nezůstal doma, přestože tam byla neskutečná nuda. Hlavně vzpomínal na jejich domácí zásoby - jídla dostávali poměrně málo. Střílení do nepřítele mu docela šlo - naučil se perfektně ovládat svoji zbraň a málokterá jeho kulka minula cíl. Přestal mít ten zatraceně provinilý pocit, když někoho zabil. Dodávalo mu to jakési uspokojení - jakoby to byla dobře odvedená práce.

V zimě to bylo velice kruté. Mrzli v zákopech a jídla bylo snad ještě méně než na podzim. Zhubl tolik, že uniforma, kterou na podzim vyfasoval, na něm plandala.

Na jaře se přesunuli na italskou frontu. Všude se povalovalo obrovské množství padlých vojáků, jejichž mrtvá těla vydávala neskutečný puch.

Vilém seděl v zákopu a přemýšlel o tom, jak by se mohl této povinnosti zbavit. Kulky se mu jakoby zázrakem vyhýbaly, ale kamarádi kolem něho padali jako na běžícím pásu. Rozhodl se, že se nechá střelit do nohy. Požádal o to jednoho, a pak i další dva vojáky, ale ani jeden mu to nechtěl udělat. Zbabělci. Nic na tom přece není.

Počkal až do tmy. Pak si zalezl za hromadu hlíny, sedl si, roztáhl nohy a namířil pušku na své levé lýtko. Potom zavřel oči a zmáčkl spoušť. Očekával bolest, ale ta se nedostavila. Kulka mu udělala díru do nohavice, očadila látku a zaryla se do země. Musel se pořádně prodýchat, protože stále zadržoval dech. Rozhodoval se, zda to má udělat znovu, nebo zda to bylo boží znamení a dělat to nemá. Jinak ale nemáš šanci se z téhle mizérie dostat - znělo mu v uších. Jako zběha by tě taky mohla čekat kulka; jenže do čela. Ne. Takové lehčí poranění nohy ho odsud dostane.

Připravil se - přiložil dlouhou hlaveň až k lýtku, nadechl se, zavřel oči a vystřelil. Rána, omračující bolest, mdloba.

Když se probral a otevřel oči, uviděl nad sebou tmavozelené „nebe“.

„Jak je vám? Haló, slyšíte mě?“

Pomalou stácel oči za hlasem. Že by anděl?
Nějaká ruka mu mávla před obličejem.

„Vidíte mě? Slyšíte mě?“

„Kde to jsem?“ zašeptal sotva slyšitelně.

Rozpraskané a suché rty se nechtěly rozlepit.

„Jste v polním lazaretu - máte poraněnou nohu.

Já jsem sestra Marion. Máte bolesti?“

Oči se mu začaly klížit a místo odpovědi usnul.

V noci ho probudila bolest. V přítmí stanu se rozhlížel kolem sebe. Na polních lůžkách spočívala spousta raněných, kteří polehávali, posedávali, přes obvazy jim prosakovala krev.

Opodál uviděl sestru, tak na ni zavolal.

Přišla k jeho lůžku, dala mu napít a upravila přikrývku.

„Sestro, bolí mě to. Mohl bych dostat něco na utišení bolesti?“

„Hele, mladej,“ odpověděla mu rázně, „včera jsme ti dali opium. Máme ho málo, tak to budeš muset nějak vydržet. Doktor říkal, že sis to zranění způsobil sám. Ono se to totiž pozná. Ale při té své blbosti jsi měl štěstí, že ti ta kulka prošla druhou stranou ven.“